

ภารกิจกรมเทพหวนจ้อย :
เจ้าหญิงของนาย เจ้าชายของฉัน

โดย..นภชล

บทนำ

ณ อาณาจักรวิมานรักสีชมพู ดินแดนอันอยู่เหนือปุยมะเข็สสีขาวนวล ยังมีหมู่เมฆสีชมพูหวานสวยใส ซึ่งเป็นดินแดนที่เหล่ากามเทพใช้เป็นสำนักงานใหญ่ในการจัดหาคู่ที่เหมาะสม ทั้งเนื้อคู่ หนึ่งคู่ กระตุกคู่

ท่านประธานใหญ่องค์กรกามเทพแห่งประเทศไทย ผู้ซึ่งมีหนวดงังสีเงินเหลือบชมพูบนใบหน้าอวบกลมแลดูเอิบอิม ใบหน้าที่เคยแลดูอารมณ์ดีอยู่เป็นนิจ วันนี้กลับมีแต่ริ้วรอยแสดงความหงุดหงิดทั้งบริเวณหัวคิ้วที่ขมวดเป็นปม มุมปากที่เบี้ยวขูด ใครที่เห็นท่านประธานตอนนี้ย่อมรู้ว่าท่านโมโหจนหนวดเครากระดิกทีเดียว

"หมดกัน สถิติขององค์กรกามเทพสมัยที่ข้าดูแลปีนี้เพราะเจ้าทั้งสอง" เสียงทรงอำนาจแผดเปรี้ยงจนกามเทพน้อยสององค์สะดุ้งเฮือก "เจ้าทำชำระอาเต็มกลิ่นแล้วรู้ตัวหรือไม่"

กามเทพน้อยกระพือปีกสีขาวที่ตกกลุ่มแนบหลัง หวังเห็นความปรานีของท่านประธานก่อนจะส่งยิ้มหวานบนใบหน้ากลมที่มีแก้มยุ้ยสีชมพูน่ารักประจบประแจง

"ทราบดีครับ" สองเสียงประสานอ่อย

"เจ้ากามเทพหวานจ้อย คู่ที่เจ้าเลือกจับคู่ให้ทั้งหนึ่งร้อยเก้าคู่เลิกกัน เรียบร้อยทุกคู่ แถมคู่สุดท้ายยังสาดน้ำกรตกันหน้าและ หวานจ้อยสมชื่อ เจ้าใหม่ละ"

ตอนนี้กามเทพหวานจ้อยได้แต่ทำหน้าที่จ้อย ผลงานคู่ล่าสุดดูไม่จริงจัง เมื่อเมียน้อยดักสาดน้ำกรตเมียบลวงจนเสียโฉม เมียน้อยเข้าคุก เมียบลวงเหมือนตกรกทั้งเป็น ฝ่ายสามีก็โดนญาติเมียบลวงรุมสกรัม สามีคืบบาทาหายอดน้ำข้าวต้มนอนไม่พินจนเดี๋ยวนี้

"ส่วนเจ้ากามเทพสุขโข ผลงานเจ้าติดอันดับดีเด่นตามมาติดๆ ด้วย สถิติจับคู่หนึ่งร้อยแปดคู่ เลิกหนึ่งร้อยเจ็ดคู่..." ท่านประธานหยุดกลืน น้ำลายเอือก กามเทพสุขโขจึงหันไปยิ้มเยาะใส่กามเทพหวานจ้อย

"ของข้ายังไม่เลิกกันหนึ่งคู่" กามเทพสุขโขกระซิบทำนองเยาะเย้ย แต่คงกระซิบไม่เบาพอ

"ใช่ ยังไม่เลิกหนึ่งคู่ แต่ที่ไม่เลิกก็เพราะฆ่ากันตายเสียก่อนไง" ท่านประธานแผดเสียงจนหมู่เมฆสีชมพูกระจุย

กามเทพสุขโขคอดก ปีกคู่ ฝ่ายกามเทพหวานจ้อยได้ที่เยาะเย้ยคืบ บ้าง

"ของข้าแค่เสียโฉม แต่ของเจ้าเสียชีวิตเชียวนะ"

"ฆ่ากันตายยังไม่เท่าไร! ฝ่ายชายยังฆ่าคู่แวมให้ด้วย กระสุนเจาะหัวใจเลือดสาดเต็มห้อง ช่างหวาดเสียวยิ่งนัก" ท่านประธานยกมือปิดหน้าราวกับจะล้างตาจากภาพสยอง "ประวัติศาสตร์องค์กรกามเทพต้องมัวหมองในสมัยที่ข้าดำรงตำแหน่งก็เพราะพวกเจ้า" มืออวบขุมสันระริกชี้มาที่สองกามเทพ

สองกามเทพก้มหน้ายอมรับผิดอย่างที่นึกคำโต้แย้งไม่ออก ท่านประธานหยุดหอบก่อนจะพูดต่อ

"พวกที่จับคู่โดยองค์กรปีศาจจัดรักยังสร้างเรื่องโหดเหี้ยมได้ไม่เท่า

เจ้าทั้งสองเลย"

ท่านประธานเอ่ยถึงองค์กรคู่แข่งที่ขอบจับคู่ให้คนที่ไม่ได้เกิดมาคู่กันเพื่อสร้างสถิติบิดเจ็บเพราะรัก สนับสนุนการออกหักรักคู่ด ขึ้นคานเป็นงานหลัก ออกหักเป็นงานประจำ

"องค์กรกามเทพต้องเสียชื่อเสียงเพราะเจ้าทั้งคู่ทำงานไม่มีประสิทธิภาพ เจ้าจับคู่ให้คนที่ไม่ใช่คู่ เจ้าเอาแต่ยิงธนูให้พันคันศรกามเทพแต่ไม่ได้ปักลงกลางใจ คู่ที่เจ้าเลือกจึงไม่มีรักแท้มอบให้กัน"

ยิ่งท่านประธานพูดมากเท่าไร สองกามเทพก็ยิ่งรู้สึกผิดมากเท่านั้น เป็นความจริงเสียด้วยที่มีมือยิงศรรักของทั้งคู่ไม่แม่นพอ บางครั้งก็พลาดไปโดนตบ ม้าม ปอด แทนที่จะโดนหัวใจ

"แถมเจ้ายังไม่เคยคิดตามไปแก้ไข จับคู่แล้วเจ้าก็จากไปหวังแต่จะสร้างสถิติเพื่อชิงตำแหน่งหัวหน้ากามเทพ หารู้ไม่ว่ายิ่งเจ้าจับคู่ชู้ชู้มากขึ้นเท่าไร การเลื่อนตำแหน่งของเจ้าก็ยิ่งเลื่อนลอยไปไกล เพราะตอนนี้ทางองค์กรปีศาจขจัดรักทำเรื่องขอตัวเจ้าทั้งสองไปร่วมงานด้วยเรียบร้อยแล้ว"

สองกามเทพหน้าซีดเผือด สะบัดหน้าจนผมหยิกเป็นลอนกระจาย "ไม่นะท่านประธาน ข้าไม่ไป"

"ข้าก็ไม่ไป" กามเทพหวานจ้อยสนับสนุน

แค่นี้ก็ถึงเหล่าปีศาจขจัดรักร่างสีดามีเขาเล็กๆ สีแดง เขี้ยวเล็กๆ ที่มุมปาก บวกกับทางศรสีแดงน่าเกลียด สองกามเทพก็รับสภาพตัวเองไม่ได้

"ดูจากผลงาน ข้าว่าพวกเจ้าน่าจะย้ายองค์กรมากกว่านะ"

"ไม่" สองกามเทพประสานเสียง

"เจ้าก็รู้ว่าข้าเป็นประธานที่เอาใจใส่ลูกน้องและให้โอกาสเสมอ เจ้าถึงยังมีปีกสวยสีขาวอยู่บนหลัง มีผิวพรรณสีชมพูเปล่งปลั่ง แม้ว่าเจ้าจะทำให้ข้าระอาเต็มทน" ท่านประธานถอนใจเฮือก "แต่ข้าเองก็กำลังจะ

โดนลดตำแหน่งเพราะความผิดพลาดที่เจ้าสองคนร่วมกันก่อเช่นกัน"

"ข้าเสียใจท่านประธาน" กามเทพหวานจ้อยเอ่ยน้ำตาคลอเบา

"ข้าก็เสียใจที่เป็นสาเหตุทำให้ท่านเดือดร้อน" กามเทพสุขโขกัตรีมีฝีปากกลั่นสะอื้น

"เอาเถอะๆ ข้ารู้ว่าเจ้าทั้งสองเป็นกามเทพที่ดีพอสมควร ข้าจะให้โอกาสพวกเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย"

สองกามเทพเงยหน้าขึ้นอย่างมีความหวัง ร่างเล็กจ้อยดูมีชีวิตชีวาอีกครั้ง ท่านประธานหันไปค้นเอกสารครู่หนึ่งก่อนจะโยนให้กามเทพคนละชุด

"สองคุณนี้เป็นคู่ที่เกลียดกันเหมือนขมกับปูน เป็นศัตรูกันเหมือนตระกูลคาบุเล็ตกับตระกูลมอนตะคิวของโรมิโอและจูเลียต เข้ากันไม่ได้เหมือนน้ำกับน้ำมัน กินคู่กันไม่อร่อยเหมือนน้ำพริกกะปิกับพิชซ่า"

ท่านประธานเปรียบเทียบจนสองกามเทพเริ่มขยาด

"แต่ข้ายืนยันว่าทั้งสองคุณเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ งานนี้เป็นงานที่ยากและหินสุดๆ เจ้าจะไม่สามารถแผลงศรปักอกได้ง่ายๆ และก็เหมือนบทเรียนครั้งก่อนๆ ของเจ้าทั้งสอง ถ้าเจ้าแผลงศรไม่ตรงหัวใจ ทั้งสองคุณก็ต้องมีอันเป็นไปอีก เจ้าจะได้ศรแค่คนละดอก โอกาสของเจ้ามีครั้งเดียวเท่านั้น เลือกช่วงเวลาที่เหมาะสมแล้วทั้งสองคุณก็จะครองรักกันชั่วนิรันดร์"

สองกามเทพกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอ ต่างกอดแฟ้มของตัวเองไว้แน่น

"เจ้ามีเวลาแค่วันนี้จนถึงวันแห่งความรักเท่านั้น" ท่านประธานประกาศเส้นตาย ซึ่งก็เป็นเวลาแค่ไม่ถึงครึ่งปี "โปรเจกต์นี้ชื่อ Sweetest Valentine ใครที่สร้างตำนานรักได้หวานกว่าก็จะรอดพ้นการรับตำแหน่งในองค์กรปีศาจขจัดรัก ส่วนผู้แพ้ก็อย่างที่รู้ คงไม่ต้องให้ข้าบอกหรอกนะว่าต้องคืนปีกขาว ศรแดง แล้วรับหางศรกับหอกแดงได้ที่ไหน"

ท่านประธานกวาดสายตาดำพร่าไปที่สองกามเทพจอมวุ่นที่ท่านเองให้ความเอ็นดูไม่น้อย แต่ระเบียบขององค์กรคือสิ่งที่ต้องรักษา แม้จะต้อง

ตัดสินใจทำในสิ่งที่จิตใจตัวเองเสียเหลือเกิน

"แล้ววันวาเลนไทน์เจ้าจะได้รับการตัดสินจากเหล่ากามเทพขององค์กรซึ่งมีทั้งหมดหนึ่งร้อยสามสิบห้าเสียง การตัดสินถือเป็นเด็ดขาด จะไม่มีโอกาสที่สองให้พวกเจ้าได้แก้มืออีกแล้ว"

กามเทพหวานจ้อยนั่งลงบนปูเมฆสีชมพูปล่อยให้สายลมพัดพาไปตามเรื่อง เปิดแฟ้มงานในมือ งานที่จะตัดสินชะตาชีวิตที่เหลือว่าจะเป็ กามเทพต่อไปหรือกลายเป็นปีศาจจัดรักตัวดำหางแดง

ภาพหนุ่มสาวที่ปรากฏตรงหน้าทำให้กามเทพหวานจ้อยรวบรวมสมาธิเข้ากับตัวอีกครั้ง

"ฝ่ายชายเป็นนักร้องนักดนตรี ชอบแต่งเพลง เรียนมาทางสายดนตรี เป็นคนมุ่งมั่นกับความฝัน อืม...ท่าทางเป็นคนดี" หวานจ้อยรำพึง ก้มหน้าลงมองกระจกสีมิติในมือ ภาพหนุ่มร่างสูงผิวขาวสะอาดไว้เคราแพะตามสมัยนิยม ดวงตาค่อนข้างเรียวเล็กทอประกายระยิบระยับยามที่เจ้าตัวยิ้มในแบบที่มนุษย์เรียกกันว่ายิ้มกริ่มกริ่มชัดเจน

กามเทพน้อยถอนหายใจ "ส่งหนุ่มเจ้าชู้มาให้เราหรือนี"

หันมามองทางกระจกสีมิติภาพฝ่ายหญิง ภาพที่เห็นสื่อให้รู้ว่าหญิงสาวคนนี้เป็นคนที่ค่อนข้างมุ่งมั่นเอาจริงเอาจัง มั่นใจในตัวเอง แม้ตัวจะเล็กบางแต่สังเกตจากจมูกที่โด่งเป็นสันแอบเซ็ดปลายนิดๆ ดวงตาคมสวย ริมฝีปากอím แต่เมื่อเจ้าตัวคลี้อímโลกทั้งโลกก็สว่างไสว หวานจ้อยยอมรับกับตัวเองทันทีว่าไม่เคยเห็นใครอímหวานได้บาดใจอย่างนี้เลย

"เอาเข้าไป ส่งสาวมันมาให้จับคู่กับหนุ่มกะล่อน"

ลมแรงพัดดูบมาจนเกือบทำให้ประวัติสาวมันในมือปลิวตามลม หวานจ้อยตะครุบไว้แน่นก่อนจะก้มหน้าลงอ่าน

"เป็นนักร้องเสียงไพเราะพลังที่ใครๆ ต่างก็ยอมรับในพรสวรรค์และพรแสวง เรียนมาทางดนตรีเช่นเดียวกับฝ่ายชายแต่เน้นหนักไปในเรื่อง

การร้องมากกว่าเครื่องดนตรี เป็นคนแข็งๆ มากกว่าอ่อนหวาน ว่า...แล้ว
จะสร้างโปรเจกต์ Sweetest Valentine แข่งกับเจ้าสุขโขทัยงี๋เนี่ย"

กามเทพน้อยกระพือปีกต้านลม ยกมืออวบน้ำขึ้นทำค้าง แก้มยู่แดง
จัด ก่อนจะตาทองกับประโยคสุดท้ายในหน้ากระดาษ

ป.ล. คุณนี่เคยเป็นแฟนกันสมัย ม.ปลาย ก่อนจะโกรธกันชนิดมอง
หน้าไม่ติดจนถึงปัจจุบัน อ๊ะๆ ยังไม่หมดแค่นั้น ที่สำคัญสองคนนี้อยู่
ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่คนละค่ายกัน และใครๆ ก็รู้ว่าสองค่ายนี้เป็นเหมือน
ขมื่นกับปูน แล้วเด็กของค่ายจะข้ามฝั่งมารักกันไหวหรือ ฮ่าๆๆ

"ว้าก...ท่านประธานแกลิ่งหวานจ้อย"

กามเทพน้อยไวยวายนภาพสีมิติของทั้งคู่ในกระจกหันมาเบิกตา
โพลง

บทที่ ๖

"โปรเจกต์บ้าบออะไรกัน แล้วทำไมต้องเป็นว่าน แล้วทำไมต้องทำกับตานี้ แล้วทำไมต้องข้ามค่าย บ้า บ้า บ้าที่สุด"

กระดาษในมือสาวน้อยปลิวว่อนทั่วห้อง ทำเอาเออาร์สาวหายใจไม่ทั่วท้องก่อนพยายามปิดอบ

"ใจเย็นๆ ก่อนนะน้องว่าน พี่รู้ว่าน้องว่านไม่พอใจ แต่รู้ไหมว่าโปรเจกต์นี้เป็นโปรเจกต์ระดับชาติ นักร้องสองคนที่ถูกเลือกมาคือหัวกะทิของค่ายแบบนี้ น้องว่านยังไม่พอใจอีกหรือจะ หือ"

กอร่านแม้ริมฝีปากกุดคำร้ายๆ ให้อยู่แค่นี้ใจ "ข้อนั้นว่านก็ภูมิใจนะคะพี่แจ้ว แต่ที่ว่านไม่ชอบก็เรื่องนายคนนี่" นิ้วเรียวจิ้มลงบนรูปภาพของนักร้องหนุ่มต่างค่ายด้วยความแรงเท่าตีกีร์ในใจ "ทำไมนายคนนี่ถึงถูกเลือกให้มาทำงานกับว่าน"

"อ้าว ก็นายภักทระเป็นอันดับหนึ่งนักร้องชายยอดนิยมในตอนนี้นี่คะ อันดับหนึ่งชายมาเจอกับอันดับหนึ่งหญิงแบบนี้ใครๆ ก็สนใจทั้งนั้นแหละ เจ้าชายเพลงป๊อปปะทะเจ้าหญิงเพลงป๊อป" เออาร์แจ้วแหว

หยอดคำหวานที่ไม่ได้เกินจริงเลย

ตอนนี้ใครๆ ต่างก็ยอมรับว่ากว๋านและรัฐภัทรคืออันดับหนึ่ง อัลบั้มของทั้งคู่ประสบความสำเร็จในหมู่นักฟังเพลงชนิดไม่มีใครบิ่ใครได้ลง ทำให้ทั้งคู่ต่างเป็นลูกรักของค่ายโดยไม่มีใครกังขา

"แต่กว๋านไม่ยอมทำนี่คะ กว๋านเกลียดอีตาบ้านี่ที่สุดเลย"

"สนุกแน่ สนุกเลือดสดแน่ๆ แบบนี้ผมว่าเอามีตมาเลยดีกว่า ผมแทงที ยัยกว๋านแทงที สนุกมีดกันล่ะคราวนี้" รัฐภัทรทิ้งตัวโครมลงบนโซฟาตัวนุ่ม

"อะไรของนายสนุกมีด" เออาร์ศักดิ์ชายเกาหัวแกรก

"ก็สนุกแบบถึงเลือดถึงเนื้อไงที่ ยัยคนนี่เคยทำผมกระดูกหักมาแล้วนะ นี่แหละที่สนุกมีด"

"กระดูกหักหรือออกหัก" ศักดิ์ชายแก่งงैया

ชายหนุ่มก้มลงมองขาข้างที่เคยบาดเจ็บเพราะกระดูกหักจนต้องเข้าเฝือกมาแล้ว นั่นสิ อะไรที่หักแล้วเจ็บกว่ากัน ระหว่างขาหักกับออกหักในสมัย ม.ปลาย เรื่องนี้เขาเองก็ถามตัวเองบ่อยๆ ในยามที่นึกถึงแม่คนตัวเล็กฤทธิ์มากคนนั้น

"ผมไม่เคยรักใคร จะออกหักได้ไงพี่ชาย"

"ไม่เคยออกหัก เคยแต่หักอกงั้นสิ"

รัฐภัทรผินยิ้ม "หักอกใครล่ะพี่ วันๆ ทำแต่งงาน แถมงานใหม่เนี่ย ไบลังค์ฆ่าซัดๆ ไม่ทำได้ไหมพี่"

"เสียใจด้วยไว้ย งานนี้รัฐบาลขอความร่วมมือมาทางเสีย ระบุชื่อเรียงกับน้องกว๋านมาชัดเจน ใครๆ ก็ไม่มีสิทธิ์เบียด ทำใจดีกว่าคิดหาทางอื่น เชื้อพี่เหอะภัทร"

"เซ็ง"

เสียงบ่นออกจากปากแต่ในใจเขาก็ยอมรับว่าน่าสนใจไม่น้อยเลย